

על הקמת צהלה, בתחילתה

עוד לפני פרוץ מלחמת הקוממיות, התארגנה בין חברי ההגנה (בראשותו של צ'רלי) קבוצת חברים למטרת שיכון. בסופו של דבר לאחר מו"מ עם הקרן הקיימת לישראל ועוד הגיעו ל"אפקה" של היום. השטח שהקק"ל העמידו לרשותם היה מצומצם ולא אפשר קבלת חברים נוספים שבינתיים הגיעו לצורך זה.

בינתיים פרצה מלחמת השחרור – הקוממיות. הדאגה לשיכון אמנם נשתתה. עם הפסקת הקרבות והקמת המוסדות הממלכתיים – ממשלתיים ובהם ה"אפוטרופוס" ליד שר האוצר חזרה הדאגה לשיכון שהחלה להעיק על ה"משתחררים" הראשונים לפי צו ז' (בעלי משפחה וילדים). ביוזמתם כמה חברים (משה רבינוביץ מחיל חימוש שלמה ועמי גילוי מחיל אויר). פנו אל שר האוצר דאז מר קפלן ז"ל בבקשה להקצות קרקע לשיכון של כ- 80-60 משפחות עם משק עזר ליד הבית. אנשי קבוצה זו היו כאלה שהשתחררו וכאלה שעמדו להשתחרר, ברובם מחיל אויר וחיל חימוש. לאחר מו"מ עם האפוטרופוס נתקבלה תשובה חיובית עם הצעה לבחור בין שטח הקרקע בשדות הרצליה (שנקרא לפני כן "הביצה") וכיום "נווה רום" ובין שטח גבעות מצפון לשיכון דן ושטח שנקרא הדר יוסף על אם הדרך להרצליה.

בעקבות קבוצה זו התארגנו עוד שתי קבוצות למטרת שיכון האחת שהיו במטכ"ל והשנייה שהיו במשרד הביטחון הופנו ל"אפוטרופוס" וזה בהנחיית שר האוצר קשר את שלושת הקבוצות ביחד. הוקם ועד זמני והכתובת הייתה שיכון קצינים ב' והמזכירות שהתמסרו במיוחד בידי "טמקין" מכאן השם קבוצת טמקין. לצורך מו"מ נבחרו "בעלי דרגה" ועמדה וסוכם עם האפוטרופוס, לפי הצעת היזמים לקבל את השטח שמצפון להדר יוסף על דרך הרצליה.

בינתיים עלה על ה"עניין" ראש אכ"א דאז וביקש בכוח תפקידו ליחד את השטח הזה רק לאנשי צבא קבע (ואם עליהם להתארגן אפילו לצורכי שיכון מחוץ למסגרת הצבא!).

אז החל מאבק בין הקבוצה היוזמת שברובם היו משתחררים או משוחררים ושוב בראשית "בעלי עמדה" לבין "הועדה לשיכון אנשי קבע" שהוקמה לפי יוזמת ראש אכ"א כנ"ל.

הדבר הגיע לבירור ודיון בפני מנהל משרד הביטחון דאז מר ספיר ולבסוף לפני שר הבטחון דאז מר בן גוריון, וזה פסק שאין לנשל את היזמים – המשתחררים ואו את העומדים להשתחרר, דומני שזה אירע בסוף דצמבר 1949. אלא ש"הוועדה" הודיעה שכל חברי הקבוצה שאינם משרתי קבע לא יוכלו ליהנות מהלוואות אופטיקאיות וזו נמנעה מהם, וכל אחד יצטרך לממן בעצמו את הבניה וזה תוך זמן קצוב!. הנה כך היא תחילתו של שיכון זה שנקרא בתחילתו "שיכון ב' לקצינים" כשחלמנו על הקמת ישוב קטן של שיכון שבצידו משק עזר קטן ל-80-60 משפחה.

קמה שכונה בת 525 ראשי משפחה מרוחקת כ-20 ק"מ מהעיר ללא תחבורה סדירה, דרך חולות רמת החייל, בנוכחות כל אלה שעסקו בהקמת השיכון: המשתכנים הבונים, ואנשי משרד הביטחון. קראו לשכונה, לפי הצעת חבר השכונה דאז יגאל ידין בשם "צהלה".

קמה שכונה בודדה הרחק מהעיר והחלו בה חיי תרבות ועזרה הדדית, דאגו לכל הצרכים ה"מוניציפאליים": הוקמה מרפאת קופת חולים, ושק"ם זמני, דאגו לתחבורה, הילדים למדו בביה"ס בשיכון דן והלכו ברגל לשם בשמחה. נעשו מאמצים לבנות את בית הספר ודאגו להקמת "גשר הרכבת" שליד ה"יריד" מתחתיו נסלל כביש שהגיע לשכונה והתחבר עם דרך הרצליה. נחפרה והוקמה רשת צינורות מים לכל בית ובית ועוד ועוד.

וכל הקורות אז את השכונה ובשכונה הלא הם רשומים בספר הפרוטוקולים של ועד השכונה ועוד יסופר בשכונה זו שוועד נבחר של מתנדבים עוסק במסירות חברית בכל צרכי השכונה מזה 40 שנה, ויכול לשמש מופת להרבה שכונות. כה לחי.

אוסף: כל חברי ועד השכונה פעלו במשותף בכל, ענייני השכונה שהייתה מבודדת מהעיר. ההליכה של ילדי השכונה אל בית הספר בשיכון דן גרמה לנו דאגה מרובה בנוסף למאמצים של ילדים להגיע לבית הספר הזה. בקשרי במח' החינוך שבעירייה שכנעתי אותם להקל על הילדים ולשם כך גם העמדת את ה"טלפון שלי" לרשות החברה שבנתה אצלנו את בניין בית הספר, כך שמעצור זה סולק. נשאר הטיפול הקשה בשכנוע העירייה להמשיך את "דרך" רוקח ממסילת הברזל עד לשיכון. התגברתי על מעצור זה בעזרת אברשה שכטרמן ששימש סגן ראש העיר, והותקן גשר מעל לכביש הנ"ל וזכינו להגיע מהעיר לשיכון במישרין ללא הפסקה בדרך רמת החייל ובערמות החול שבדרך לא דרך, וגם זו הייתה הקלה להסעות הילדים לבית הספר, ובכלל הקשר לעיר הוקל.